A nevydej nás v pokušení

Původ materiálu
Anna Lavická
Pořadí v lekci
20

Téma

Věříme, že Bůh nás provází i v situacích, ze kterých máme strach.

Cíle

- Děti se ujistí, že Bůh není ten, kdo by nás pokoušel, ale je s námi a vede nás, i když se o nás pokouší strach, i když zdoláváme všelijaké nástrahy. Když bloudíme, je to on, kdo nám pomáhá dostat se z toho ven.
- Děti si pomocí příběhu uvědomí, že nejen my se modlíme, ale že také Ježíš se modlil k Bohu, že jej s důvěrou oslovoval „Otče“ i v situaci pokušení podlehnout strachu; když tedy my se modlíme „Otče náš“, patříme k Ježíšovi, na jeho stranu, ne na stranu strachu a všeho, co by nás od Pána Boha chtělo odvést.
- Děti si v rozhovoru ujasní, že „pokušení“ není jen nějaký „náboženský výraz“, ale že jsou v něm obsaženy naprosto civilní situace a zápasy, které nás, i lidi kolem nás, běžně potkávají.

Pro učitele

Biblické texty: Mt 6,13a; Mt 26,36–45

Poznámky k textu

K prosbě

Modlitba Páně: V modlitbě, kterou učí Ježíš své následovníky, je zároveň učí tomu, že východiskem modlitby je důvěra, že máme Otce, který ví, co potřebujeme. Proto v modlitbě Páně nejprve prosíme, aby do našeho světa a života vstoupili věci „tvé“, tzn. Otcovy (jméno, království, vůle) — a v jejich světle pak prosíme o potřeby „naše“ (chléb, odpuštění, věrnost

ve zkouškách a vysvobození). Pán Ježíš nás vede k modlitbě, protože ví, že máme stále zač děkovat a prosit. Ví, že nejsme žádní siláci, kteří se umí o všechno postarat, kteří se už nemají čeho bát. Ví, že v tomto věku nás stále ohrožuje mnoho zlého a máme zapotřebí prosit o Boží zastání.

Nevydej nás v pokušení (tak ČEP): Kraličtí překládají blíže řeckému originálu: „neuvoď nás v pokušení"; v původním řeckém znění stojí: „neuveď nás v pokušení". V této prosbě se nepředpokládá, že by Bůh „uváděl" nebo „sesílal" nějaká pokušení na nás. Předpokladem této prosby je, že Bůh vede nás a pokušením se pro nás mohou stát různá úskalí na cestě. Tento obraz čerpá ze základní zkušenosti Izraele, vyjádřené příběhem zejména v knihách Exodus a Deuteronomium: Bůh Izraelce vedl z Egypta do zaslíbené země a provedl je i kritickými místy i kritickými situacemi. Vedl je skrze různá pokušení. Ale to nebyl účel jejich cesty. Vedl je do zaslíbené země. (dle Mrázek, Jiří: *Evangelium podle Matouše.* Praha: CBS a ČBS, 2011.)

Nevydej nás v pokušení — je ve 13. verši úvodní prosbou, která vzápětí pokračuje navazující (a závěrečnou prosbou celého Otčenáše): „ale vysvoboď nás od zlého." Obojí takto společně pak bývá interpretováno ve smyslu „Nenech nás na pospas!", „nedopusť, abychom se stali obětí pokušení"; často jsou obě prosby chápány jako dvě stránky téhož: jako prosba o Boží pomoc v situacích, které sami nezvládáme.

Pokušení — nemyslí jen na všelijaká lákadla. Spíše tu jde o situaci, kdy se ukáže, co je v člověku, na čem stojí — a zač stojí naše víra. Právě na to Ježíš myslí, když nás učí prosit: „nevydej nás pokušení" (ČEP má v poznámce „nevydej nás napospas zkoušce"). Prosí s námi — za nás, pro nás — o sílu proti strachu — o víru proti strachu. O víru, která ví, že strach není to největší. Důležitější, větší, je „náš Otec v nebesích". „Pokušení, to je situace, v níž se krátkodobý záměr jeví důležitější či schůdnější než třeba i daleko cennější dlouhodobý záměr. Boží pravidla vždy poukazují na naše dlouhodobé a také široce štědré zájmy. Jenže my jsme lidé krátkozrací a často uzounce zaměření, jak bychom měli klapky na očích. Obyčejně chceme jen malé, osobní dobro místo velkého dobra všeho stvoření, které nám ukazuje Bůh. To je pokušení: to snadné, laciné, malé dobro." (Kohák, Erazim: *Hesla mladých sviš??.* Praha: Kalich, 2003, str. 88.)

K příběhu

Getsemane bylo pravděpodobně kus pozemku na Olivové hoře. Jeho jméno znamená v překladu „lis na olej". Takový lis byl zřejmě zanořený do země, v lisu bylo možno se i schovat, což je doloženo už ve Starém zákoně. (Srv. Sd 6,11; jak se Gedeon ze strachu před

Midjánci schovává v lisu na víno, tam mlátí obilí, se kterým chce utéct.)

Učedníci: Petr, Jakub a Jan. Přítomnost těchto tří učedníků signalizuje mimořádnou situaci. Jsou to titíž, kteří poznali na hoře proměnění Ježíšovu slávu (Mt 17). Slávu jeho cesty utrpení. Ti mají být přitom, když bude Ježíš zápasit o její završení. A oni slyší i o to, že Ježíše tíží strach: strach z toho, jak to všechno dopadne. Strach před stále jasněji se rýsujícím koncem. A také — nejistota, jestli cesta utrpení a oběti nevede vposledu do prázdna. Vždyť je, koneckonců, naprosto neprošlapaná. Tohle všechno mají učedníci sdílet — jako přátelé s přítelem v nouzi — i jako svědkové, že Ježíš ve svém lidství není ušetřen ničeho.

Ježíšův zármutek a úzkost: Je v textu vyjádřen hned dvakrát. Nejprve tak Ježíšovo rozpoložení charakterizuje evangelista (v. 37) a vzápětí to vyjádří sám Ježíš: „Má duše je smutná až k smrti"(v. 38). „Smutek až k smrti" připomíná pro nás obvyklejší obrat „vyčerpaný až k smrti" nebo „ k smrti unavený". Má určité paralely v žalmech (42,12; 43,5) i v knize Jonášově, kde nacházíme i přímo přání vlastní smrti. Ježíšova slova můžeme chápat jako úpěnlivé přání mít neúnosnou situaci již za sebou. Úzkost je zde něco hlubokého, stresujícího, tlačícího, stres z neznámého budoucího; asociuje úzký průchod, svírání — pokušení je pak něco, co otevírá falešnou / širokou cestu.

Ježíšova modlitba: A tento strach, úzkost i nejistotu Ježíš také vyslovuje v úvodu své modlitby. Neříká hned vítězoslavně, Pán Bůh je síla má, ale vyslovuje svou sevřenost: má z toho, co jej čeká, strach. A strach mu diktuje (pokušení): Uteč! Nech to být! „Chvíle v Getsemane jsou poslední, kdy by ještě bylo hypoteticky možné situaci vyřešit jinak — například pokusit se ještě o útěk nebo najít jinou, spolehlivější skrýš. Pokud zůstane, půjdou již věci vlastním spádem. V tuto chvíli prožívá Ježíš krizi, kterou evangelisté nijak nezastírají, naopak, ukazují jako součást jeho lidství." (Mrázek, Jiří: *Evangelium podle Matouše.* Praha: CBS a ČBS, 2011. s. 444.) Ježíšova modlitba nápadně připomíná modlitbu Páně (Otče náš, zbav nás od zlého, buď vůle tvá). Ježíšova modlitba nápadně připomíná modlitbu Páně (Otče náš, zbav nás od zlého, buď vůle tvá).

Je li možné, ať mne mine tento kalich: Nešlo by to tedy nějak jinak? Jestli to jen trochu jde — ať tenhle příběh najde jiné řešení, jiné vyústění. Z Ježíše mluví hrůza — z toho, co bude — i děsivé pomyšlení, má-li vůbec celý tenhle podnik cenu. Nedivme se, známe to. Když na nás začnou doléhat, zejména kvůli víře, potíže a problémy, když nám jde, třeba jen trochu, o kůži, když jsou tak či onak v sázce zaběhané jistoty našeho života, ptáme se: nemohl by to Bůh nějak zařídit? Proč by jednou nemohl on, jak chceme my? Podle toho, co nám připadá nejlepší, nejvýhodnější? Jenomže, tady už Ježíšova modlitba kříží naše slova. Od něj právě teď slyšíme něco úplně jiného: slyšíme ALE.

Avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš: Ne podle toho co mi radí můj strach — ale co chceš TY, Otče. Ježíš, právě v modlitbě — neskrývá svou úzkost a strach. Vylije před Otce všechnu hrůzu a úzkost, aby pak s nimi bojoval — a v síle Boží blízkosti nad nimi zvítězil. Ne jak já chci, ale jak ty chceš. Ne jak mi diktuje strach o vlastní kůži, ale k čemu vedou tvé spásné záměry. Ne jak velí vychytralost či přizpůsobivost, ale jak chce tvoje vysvobozující pravda.

Otče můj. staň se tvá vůle: I potřetí se Ježíš modlí ve stejném „duchu“, odevzdává se cele do Boží vůle. A Otec nevydal svého Syna napospas strachu uprostřed zkoušky, ale stal se mu zdrojem nové odvahy a věrnosti.

Spící učedníci. Opakovaně usínající učedníci jsou kontrastem k opakovaně modlícímu se Ježíši. Je to varováním, že církev je slepá a hluchá, právě když jde o zápas s vlastním strachem a úzkostí. I proto nás Ježíš učí říkat: Nenech nás napospas zkouškám — abychom je nezaspali. Abychom bděli a abychom se měli co modlit. Právě tehdy, když na nás či na druhé přijdou chvíle, které ochromí strachem a nutkáním všeho nechat a utéci. Však také jeden z těch učedníků, kteří měli s Ježíšem nést jeho zkoušku — a místo toho zaspal — zanedlouho sám ve zkoušce neobstojí: propadne strachu a Krista zapře.

Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení: Tato slova jsou opět výraznou narážkou na modlitbu Páně. Slova o odhodlání, ale slabém těle, charakterizují učedníky (kteří ještě před chvílí vyjadřovali velké odhodlání), ale i Ježíše samého — proto se modlí a zápasí o jiné řešení.

Vstaňte, pojďme! Hlavní zápas, v němž ještě bylo možno selhat, vybojoval Ježíš (sám) v Getsemane. Nyní už ho „jenom“ zatknou a ukřižují; rozhodnutí padlo tím, že zůstal. Ježíš tu sílu přece dostal a nad pokušením uhnout, podlehnout strachu, zvítězil. A právě jako vítěz uprostřed pokušení nás učí: bdít, dávat pozor, stát při druhých v jejich ohrožení — a spolu s nimi se s důvěrou modlit: Nenech nás napospas pokušení ani našemu strachu.

Úskalí

Úskalí prosby: Neupadněte do pokušení dělat Pánu Bohu „advokáta“ a obhajovat ho či vysvětlovat dětem, jestli a proč nás „vydává do pokušení“. Držte se toho, že prosba „neuveď nás v pokušení“ znamená: Neveď nás cestou a situacemi, které by byly nad naše síly. Nevydej nás napospas zkoušce. Nedopusť, abychom se dostali do situace, kterou nezvládneme. Chceme se nechat tebou vést.

Úskalí příběhu: Nezamlčte dětem (možná se na to samy zeptají), že Ježíš měl strach, když se v getsemanské zahradě modlil. Modlitba ovšem nefunguje jako pilulka proti strachu. V modlitbě můžeme vyjádřit svou úzkost a strach, sdílet se o ně s Bohem a v důvěře čekat na jeho pomoc, která však nemusí přijít hned, bezprostředně, ani tak, jak my si tu pomoc představujeme. Proto se Ježíš modlí: „Ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ A Bůh nevydal svého Syna napospas strachu uprostřed zkoušky, ale stal se mu zdrojem nové odvahy a věrnosti.

Odkazy

Biblické: Mt 4,1–11 (Ježíšovo pokušení na poušti); Ex 17,1–7 (pokoušení Hospodina v Masse); Jobův příběh; Gn 3; Sk 5,1–10 (Ananiáš a Zafira); Mt 7,13–14 (široká a úzká brána); Jon 2 (onášova modlitba).

Literatura

Lochman, J. M.: *Ot?e náš.* Praha: Kalich, 1993.

Linden, Nico ter: *Král na oslu.* Benešov: EMAN, 2011.

Mrázek, Jiří: *Evangelium podle Matouše.* Praha: CBS — ČBS, 2011.

Kohák, Erazim: *Hesla mladých sviš??.* Praha, Kalich, 2011.

Kolektiv autorů: Dvakrát měř, jednou věř. Praha: ČCECE, 2012. Kapitola 29, Otče náš.

Pro děti

Pro předškolní děti

Už jste někdy, děti, bloudily? *M?žete d?ti nechat chvíli povídat o jejich zkušenosti s bloud?ním, jak to dopadlo, kdo jim pomohl.*

Znáte pohádku o Perníkové chaloupce? Jak Jeníček s Mařenkou zabloudili v lese a ocitli se před krásnou, lákavě vonící chaloupkou z perníku. Jeníčka s Mařenkou nenapadlo, že by se za takovou lákavou parádou mohlo skrývat něco zlého a nebezpečného, měli hlad a před očima měli ten voňavoučký, sladký perník. Tak se na chaloupku vrhli a začali se krmit. Jenže: ta chaloupka skrývala velké nebezpečí — zlou ježibabu, která chtěla dětem moc ublížit. Jak to bylo dál, to asi znáte: dětem se podařilo z té perníkové pasti jen tak tak utéct a najít správnou cestu k domovu.

Na téhle pohádce můžeme vidět, že ne všechno, co vypadá krásně na pohled, na co máme chuť, co nás láká, je pro nás dobré. Ale naopak, že nám to může spíš ublížit. (Když sníte několik porcí zmrzliny, protože vypadala tak krásně, bude vás bolet v krku, když se přecpete čokoládou, protože jste na ni měli hroznou chuť, bude vás bolet bříško, když budete koukat několik hodin na program v televizi nebo na hry v počítači, protože vás to děsně bavilo, bude vás bolet hlava.). Protože se, nejen děti, ale i dospělí, neumíme vždycky správně rozhodnout a dělat to, co je dobré, modlíme se v té modlitbě, co jí říkáme „Otčenáš" takovou zvláštní prosbu: „a neuveď nás do pokušení". A znamená to: Milý Pane Bože, veď nás dobrou cestou, tou tvou. A prosíme, ať nezabloudíme.

Aktivita

Namalujte bludiště na velký arch papíru (nebo A4), podle počtu dětí. Děti hledají správnou cestu „z lesa domů". Když se zamotají, poraďte jim, jak dál, aby našly správnou cestu k domovu.

Můžete případně odkrýt vždycky jen kousek bludiště a pak se ptát: podle čeho se rozhodujeme, kterou cestou půjdeme? Podle toho, že je cesta široká, úzká, hezká, barevná? Pak ukažte, kam ty cesty vedou — ta pěknější třeba do slepé uličky, ke skalnímu srázu, apod. Někdy není jasné, jaká cesta je ta správná, že děti?

Komentář

V životě také potřebujeme poradit, když nevíme jak dál, když máme strach, abychom nezabloudili, nebo když bloudíme, abychom našli správnou cestu. A je dobře, když víme, že máme koho prosit o pomoc: „Otče náš, neuveď nás do pokušení."

Varianta

Vytvořte (podle dispozice místnosti, kde se scházíte) „překážkovou dráhu": postavte za sebou několik židlí s menšími rozestupy, stůl přehoďte dekou jako tunel, přidejte koš na odpadky, lavor s vodou, kbelík a míček… Děti mají za úkol projít „trasu": přejít po židlích bez držení za ruku, podlézt pod zakrytým stolem, kolem odpadkového koše skákat o jedné noze, překročit lavor (kbelík) s vodou, trefit se z určité vzdálenosti míčkem do kbelíku. Děti plní úkoly samostatně. Pokud si nebudou vědět rady nebo něco spletou, zastaví se a požádají: „prosím o pomoc"; učitel/ka jim pomůže nesnadné místo překonat a mohou pokračovat dál.

Komentář

Povězte dětem, že není hanba poprosit o pomoc, když něco nevíme nebo neumíme; horší je dělat věci špatně (nebo podvádět) a myslet si, že je všechno v pořádku. Když nevíme, jak se dobře rozhodnout, nebo když se bojíme, můžeme Pána Boha prosit: „Otče náš, neuveď nás do pokušení.“

Pomůcky: Velký arch papíru, bludiště namalované, pastelky, fixy; židle, stůl, deku, kbelíky, lavor s vodou, míček.

Pro mladší děti

Byla to zvláštní noc. Dvanáct mužů, s Ježíšem v čele, se ubíralo cestou ven z města. Cesta vedla vzhůru k Olivové hoře. Ještě před chvílí, po večeři, zpívali písničku, ale teď kráčejí mlčky a jaksi stísněně. Když přišli na odlehlé místo, zvané Getsemanská zahrada, Ježíš promluvil: „Počkejte zatím zde, já půjdu dál, abych se modlil. Petře, Jakube, Jane, mohli byste jít, prosím, se mnou? Budu potřebovat vaši blízkost a podporu, potřebuju vybojovat důležitý zápas.“ Ti tři byli zvyklí doprovázet Ježíše všude, kde se dělo kolem něj něco zvlášť důležitého. Tak to bude zřejmě i tentokrát, říkali si, budeme opět přítomni nějakému mocnému divu. Ježíš se od nich vzdálil coby kamenem dohodil, ale plášť noci jim ho skryl. Posadili se tedy pod starý, rozložitý olivovník a povídali si, jak na ně silně zapůsobilo, když se při dnešní večeři Ježíš s nimi dělil o chleba a potom o kalich a říkal přitom, že to je jeho tělo a jeho krev, která se prolévá na odpuštění hříchů. Přemýšleli, co by to mohlo znamenat, ale když se Ježíš dlouho nevracel, přišla na ně únava, postupně umlkali, až usnuli.

Ježíš se mezitím opodál schoulil na kolena a modlil se: „Otče, jak se mám teď rozhodnout? Když se neschovám nebo neuteču, Otče, budu muset zemřít? Bude to trvat dlouho? Bude to bolet? Nešlo by to nějak jinak, bez bolesti a opuštěnosti?“ Dlouhý čas zápasil takto Ježíš v modlitbě. Pak vstal a šel zpátky k Petrovi, Jakubovi a Janovi, snad u nich najde povzbuzení a oporu, snad i oni se za něj modlí, jsou to přátelé, jistě si všimli, jak moc teď potřebuje oporu. Ale oni, místo aby na něho čekali, aby ho obklopili svou blízkostí, spali! Musel s nimi zatřást, aby se vzbudili. „Petře, vždyť jste slíbili, že budete v myšlenkách se mnou, potřeboval jsem nebýt sám na svůj zápas, na svůj strach. Nežádám nic víc, než abyste se mnou bděli a modlili se, abyste mě tak doprovázeli na cestě, kterou musím projít. Modlete se, nevíte, co vás čeká, i vy se budete možná muset rozhodovat! Proste Boha o sílu, ať se rozhodnete správně!“ Ježíš od nich odešel a učedníci se tvářili provinile, začalo jim docházet, že Ježíš je v ohrožení, že jde po velmi úzké a nebezpečné cestě, která kdoví jak, skončí. Ale teď na to raději nemyslet, nebudeme se tím znervózňovat, tím mu stejně nepomůžeme. Však on už něco vymyslí, kam utéct nebo kam se schovat, než na něj král Herodes vydá zatykač.

Ježíš opět klečí v ústraní a úpěnlivě se modlí, prosí, aby uměl porozumět Boží vůli, aby ji uměl přijmout, aby navzdory strachu zůstal věrný Boží cestě. Pak vstává, bledý a vyčerpaný a vrací se ke svým učedníkům, k těm třem nejbližším, pro přátelské slovo, pro povzbuzující pohled. Ale oni zase spali. Nebo snad „jen“ měli oči a srdce zavřené před smutkem a strachem, které ho trápily? Nebo spíš neodolali pokušení zavřít oči před trápením druhého člověka? Už je ani nebudil, nechal je být, zase odešel a potřetí se modlil stejnými slovy: „Otče, ať se stane tvá vůle, ne má. Vím, že tvou vůlí je nepřestat. Nepřestat ve tvém jménu říkat, co je třeba. Nepřestat ve tvém jménu dělat, co je třeba. Věřím, že tvá vůle se mnou počítá, že mě neponecháš strachu napospas, že tvá ruka mě nikdy nepustí. Amen.

V Ježíšově modlitbě nebylo mnoho slov, zato v ní bylo mnoho důvěry. V té modlitbě našel odvahu překonat strach a vložit svůj život od začátku až do konce do Božích rukou. Ježíš dostal sílu, a nad pokušením uhnout, nad pokušením podlehnout strachu, zvítězil.

Naposledy se vrací ke svým učedníkům a už ho ani nepřekvapí, že oni pořád ještě spí. Jen nad nimi mávl rukou a povzdechl si: „Teď už spěte a odpočívejte! Tuto bitvu se strachem a pokušením jsem vybojoval bez vás, i když jsem s vámi počítal. Bůh bojoval na mé straně, to on mi dal sílu zůstat, nepodlehnout strachu, nepodlehnout pokušení utéct. „Tak už vstaňte a pojďme!“ Rozespalí učedníci se zmateně dívali na Ježíše a nevěřili té proměně: kam se poděl ten smutný, k smrti vyčerpaný muž, který od nich odcházel k modlitbě? Teď tu před nimi stál pevný a odhodlaný jít dál. A tak zažili, tady v Getsemane, další velký div s Ježíšem: *že B?h nás provází i v situacích, ze kterých máme strach a nenechá nás napospas pokušení ani našemu strachu.*

Pro starší děti

Přečtěte si příběh o Ježíšově modlitbě v Getsemanské zahradě z Matouše 26,36–45 a porovnejte jej s příběhem o Ježíšově pokušení na poušti Mt 4,1–11.

V čem se oba příběhy shodují?

Všimněte si např.: Ježíš nejedná jako „všemocný“, ale jako člověk; jde mu o „synovství, o vztah k nebeskému Otci“; cituje se Starého zákona, jeho slova se stávají oporou, resp. vodítkem.

Přečtěte si následující citát a mluvte spolu o tom, v čem všem může člověk v životě zabloudit, co se nám může stát pokušením (tj. tím, co nastavuje „špatnou výhybku“). Co mi pomáhá v pokušení? Jak se rozhoduji, co mi pomáhá?

„Ve? nás tak, abychom nezbloudili. A když budeme vystaveni pokušení, dej nám sílu, abychom v n ?m obstáli. I my jsme v pokušení — jako tv?j Syn — zahán?t hlad svého života chlebem, toužit po tom, aby nás lidé uznávali, abychom nad nimi m?li moc. Vyu?uj nás, abychom poznali, jak jsou takové tužby zhoubné. Ra? nás zbavit od zlého. Dej, aby nás zlé nedrželo v otroctví.“ (Nico ter Linden: „Povídá se… podle Marka a Matouše“)

Přečtěte nebo zazpívejte si písničku Temnou, divnou mlhou — De profundis (Svítá 327) a povídejte si, co je zde pokušením a co může pomoci v zápase s ním? Podobně můžete využít píseň Čest dej (Svítá 37).

Aktivita

Házíme si míčem (míčkem) v kruhu. Pokud máte příliš rozjívenou skupinu, můžete zvolit např. předávání kamínku z ruky do ruky. Začíná učitel/ka např. : „Neuveď nás do pokušení — pomlouvat“ a hodí míč někomu dalšímu, který pokračuje: „neuveď nás do pokušení — neumět se dělit“. Účastníci si hází míč navzájem mezi sebou a vždy k prosbě „neuveď nás do pokušení“ přidají další možné „pokušení“, např.: posmívat se slabšímu, vytahovat se na druhé, spoléhat jenom na sebe, dělat si z druhých sluhy, manipulovat druhými, nepřiznat si svoji chybu, závidět, lhát, milovat „prachy“, přizpůsobit se za všech okolností.

Když začnou docházet „nápady na pokušení“ nebo se naopak začíná nápaditost až příliš rozbíhat, zakončíme aktivitu společným zpěvem (nebo rapem) písně „Mexický Otčenáš“ (Svítá 238).

Přesah

Můžete navázat na Aktivitu (viz výše). Upozorněte děti, že nejde jen o slovní hru, ale o témata, která lidi trápí, svírají, srážejí, přinášejí mindráky, někdy i zoufalství, nebo životní prázdnotu. Nemůžeme všechny ty problémy vyřešit, ale můžeme za takové lidi prosit. Za ty, kdo pokušením podléhají — i za ty, kdo se stávají nástrojem pokušení.

Podněty k přímluvám — viz práce s nejstaršími dětmi: citát Nico ter Lindena; „Mexický Otčenáš“ (Svítá 238).

Liturgie

Rituál

Učitel: Přicházíme k Tobě, Otče (Bože).

Děti: Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.

Písně

Srdce ?isté (SV 349); *Pokušení svatého Antonína* (SV 207); *Široká brána* (SV 140); *?est dej* (SV 37); *P?ij? již, p?ij? Duchu svatý, p?ij? k nám* (EZ 371,1+2); *De profundis* (EZ 692)

Biblický text k zapamatování

Bu?te st?ízliví! Bu?te bd?lí! Váš protivník, ?ábel, obchází jako lev ?voucí a hledá, koho by pohltil. Vzep?ete se mu, zakotveni ve ví?e. (1Pt 5, 8–9a)

Modlitba

Pane, prosíme, zbavuj nás pokušení přetvařovat se, nehrát fair — play, ze strachu se starat jen o sebe, nebrat ohled na druhé. Tobě patří díky za to, že umíme udělat něco pěkného pro druhého člověka, že s tebou smíme v modlitbě mluvit, že nám dáváš poznat naše selhání, ale také odpouštíš, když tě o to upřímně prosíme. Amen.

Okénko do bohoslužeb

Položte na zem lano. Vyzvěte děti, aby zkusili bez šlápnutí na zem přejít. Potom využijte tento obraz ke komentáři: Někdo přešel a nešlápl na zem. Někomu se to nepovedlo. A přiznal to. Někdo by to vzdal dopředu, šel vedle lana, protože je to lehčí. Náš život je někdy taková cesta po laně, taková zkouška. Můžeme spadnout sem i tam, do nějakého průšvihu. Nebo si udělat si věci sice lehčí, ale ne správně. V nedělce si budete povídat, jak se modlíme, aby nás v takových situacích Bůh nenechal.

Odkaz na pracovní list
9/2 A neuveď nás v pokušení - Pokušení na poušti
5/2 Buď vůle tvá - Modlitba v Getsemane
Kam dále
Příběh Velikonoc - noc v zahradě Getsemane (ukázka z komiksové bible)
Ram Adonai: Getsemane (píseň)
Odkaz na píseň
Uhni se stranou, ztratíš jen chvíli
Pokušení svatého Antonína (SV207)
Široká brána (SV140)

Čest dej (SV37)

Přijď již, Duchu svatý, přijď k nám

Temnou divnou mlhou bloudím sem a tam

Cílová skupina

Starší školní

Školní

Předškolní

Mladší školní

Katechetické cykly

Desatero – Modlitba Páně – Krédo

Téma

Modlitba Páně

Biblický odkaz (kat)

Matouš 6,13

Matouš 26,36–45